

De weekendschool

In februari van dit jaar werd mij samen met twee andere collega's gevraagd of wij drie weekenden lang een cursus wiskunde wilden geven op een heel speciale school, de weekendschool. Dat verzoek werd onmiddellijk geaccepteerd, niet omdat ik niets te doen heb in het weekend maar omdat ik graag kennis wilde maken met kinderen uit de zogenoemde 'achterstandwijken'.

De weekendschool is geen gewone school, dat merk je aan alles. Anders zou het een 'zwarte school' genoemd worden, waar niemand heen wil. Hier komen de leerlingen, met een leeftijd van rond de twaalf jaar, vrijwillig, en dus gemotiveerd, naar toe. Het aantal beschikbare plaatsen wordt eigenlijk alleen beperkt door het aanbod aan volwassenen die er hun weekenden voor over hebben. De leslokalen zijn enkele mooie vergaderingkamers in het IBM-gebouw in Amsterdam-Sloterdijk.

Het voornaamste doel op de weekendschool is niet om bijles in allerlei vakken te geven maar veel meer om de kinderen een indruk te geven van allerlei beroepen die ze later zouden kunnen uitoefenen. Dat lijkt een eenvoudige zaak, maar sommige kinderen worden beperkt op dat gebied door de weinige mogelijkheden die de ouders kunnen bieden.

Het programma was heel gevarieerd, de eerste dag mocht ik een voordracht geven over wiskunde. Het moet natuurlijk op een heel simpele manier zodat de kinderen enthousiast blijven en mij aandachtig blijven volgen. Dat kan dus alleen met concrete voorbeelden uit het dagelijkse leven met af en toe wat wiskundige plaatjes die een of ander model beschrijven. Het programma bevatte ook allerlei klassieke puzzels die samen met de gastdocenten gespeeld of opgelost kunnen worden.

De kinderen waren geweldig, Junior, Desmond, Abdelmoumen, Zeyneb en de anderen kropen al gauw uit hun schulp zodra ik een

paar woorden Marokkaans begon te spreken. De kinderen waren heel benieuwd naar het traject dat een wiskundestudent doorloopt en wat voor werk hij/zij doet na de studie. Volgens mij waren de kinderen ook blij dat de ‘les’ werd gegeven door iemand met dezelfde achtergrond als zij zelf. De motivatie viel me op, en de onderlinge wedijver bij de kinderen om als eerste de puzzels op te lossen en soms om een andere variant van het spel te verzinnen.

De drieweekse cursus wiskunde is nu al weer bijna voorbij en de klas bestaat nog steeds uit gemotiveerde jongens en meisjes. Ik kreeg het gevoel dat de mensen achter de schermen hard aan het werk zijn voor de toekomst van deze kinderen. Ik zag veel goede wil in de ogen van de kinderen, de wil om succesvol te worden, zodat zijzelf en ook hun familie trots kunnen zijn op datgene wat ze zullen bereiken. Ik zag in diezelfde ogen ook onzekerheid, gebrek aan zelfvertrouwen en angst, angst dat ze uiteindelijk op straat terecht gaan komen of in het beste geval voor een leven lang als productiemedewerker, net zoals hun ouders. Ik denk dat er met deze kinderen zelf niets mis is. Waar het aan ontbreekt is zelfvertrouwen en begeleiding. Wij kunnen er voor zorgen dat ze deze krijgen.

Aan het einde van de bijeenkomst vormen de kinderen een rij en komen één voor één langs om mij een hand te geven en me te bedanken. Ik kijk de rij eens langs, en denk: die, en ook die en die zie ik nog wel eens terug. Niet in de bajes, zoals populistische politici ons soms willen doen geloven, maar als arts of als waterbouwkundig ingenieur. Om te zorgen voor de gezondheid en de droge voeten van ons allemaal!

Hischam Zmarrou
hzmarrou@science.uva.nl